

Oğlan ve Küçük Fındık Faresi

Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Küçük Fındık Faresi

Aysel Banu YAVUZAL

Ormanın kenarındaki sıcak bir evde, sıcak açık kahverengi tenli ve hardal sarısı yağmurluklu bir ođlan yaşırdı. Her sabah kırmızı lastik çizmelerini giyer ve bez çantasını bir defter ve kurşun kalemle doldururdu. Ağaçların arasında yaşayan küçük fındık farelerini izlemeyi çok severdi. Minicik ve altın kahverengiydiler; kocaman siyah gözleri ve ucu kıvrılan kabarık kuyrukları vardı.

Ođlan, büyükannesinin yanında yeşil hırkasıyla ormandaki güvenli yollardan yürüdü. Büyükannesi yaprak toplamak için örgü bir sepet taşıyordu. "Bak," diye fısıldadı bir dalı işaret ederek. Küçük bir fındık faresi aşağı baktı, bıyıkları titriyordu. Ođlan ön dişlerinin arasındaki küçük boşluğu göstererek gülümsedi. Fındık faresini dikkatlice defterine çizdi.

Oğlanın büyükannesi ona ağaçları öğretti: meşe, fındık ve kayın. "Fındık fareleri fındığa bayılır," dedi, yuvarlak gözlükleri parlıyordu. Oğlan bir fındık faresinin patilerinde tuttuğu minik fındığı kemirmesini izledi. Küçük yaratığın daldan dala nasıl atladığını, yere hiç değmediğini fark etti. "Güvenle yolculuk etmek için ağaçlara ihtiyaçları var," dedi. "Yer tehlikelerle dolu."

Bir gn oęlan, geniř ve aık bir yolu gemeye alıřan bir fındık faresi grd. Kk yaratık tereddt etti, kocaman gzleri fal tařı gibi aıldı. Oęlan nefesini tuttu. Sonunda fındık faresi alırların arasına geri kořtu. "ok riskli," diye dřnd oęlan. "Yeřil kprler gibi birbirine baęlı aęalara ihtiyaları var." Defterini atı ve bir plan izmeye bařladı.

Evde oğlan fikrini büyükannesine anlattı. "Güvenli ağaç koridorlarının bir maketini yapmak istiyorum," dedi. "Ağaçların arasında küçük yeşil yollar, böylece fındık fareleri yere değmeden yolculuk edebilsin." Büyükannesi gülümsedi, derin gülümseme çizgileri kırıştı. "Bu harika bir fikir," dedi. "Onu yapmak için ormandan dal ve yosun toplayalım."

Ertesi gün birlikte ormanda yürüdüler. Oğlan dallar, yosunlar ve küçük yapraklar topladı. Büyükannesi en güzel parçaları bulmasına yardım etti. "Ağaçlar kocaman bir aile gibidir," dedi. "Birbirlerine yardım ederler, hayvanlara da yardım ederler." Oğlan başını salladı, fındık farelerini düşündü. Maketini yapmaya başlamak için sabırsızlanıyordu.

Oğlan mutfak masasında malzemelerini yaydı. Dallardan minik ağaçlar yaptı ve onları yosunlu köprülerle birbirine bağladı. Kilden küçük fındık fareleri yaptı, minik kıvrık kuyruklarıyla. Büyükkannesi izledi, sevecen koyu gözleri pırıldıyordu. "Küçük dostlarımız için güvenli bir yol yapıyorsun," dedi. Oğlanın yüzü aydınlandı.

Maket bitince oğlan arkadaşlarını görmeye çağırdı. "Bakın!" dedi. "Fındık fareleri bu yeşil yollarda ağaçtan ağaca gidebilir. Tehlikeli yerden hiç geçmek zorunda kalmazlar." Arkadaşları hayran kaldı. Küçük fındık farelerinin yosunlu köprülerde zıpladığını hayal ettiler. "Bu çok havalı!" diye sevindiler.

O akşam oğlan maketini ormana götürdü. Onu yavaşça bir kütüğün üzerine koydu. Küçük bir fındık faresi belirdi, kocaman gözleri parlıyordu. Maketi kokladı ve sonra yosunlu bir köprüye atladı. Oğlan nefesini tuttu. Fındık faresi kabarık kuyruğu kıvrılarak hızla karşıya geçti. "İşe yarıyor!" diye fısıldadı oğlan.

Oğlanın maketinin haberi köyde yayıldı. İnsanlar onu görmeye geldi. Minik ağaçlara ve küçük kil fındık farelerine hayran kaldılar. "Bu, ormanlarımızı birbirine bağlı tutmanın ne kadar önemli olduğunu gösteriyor," diye açıkladı oğlan. "Ağaçlar birbirine yakın olduğunda yaban hayatı güvenle yolculuk edebilir." Herkes anlayarak başını salladı.

Oğlanın büyükannesi gururla parladı. "Hepimize önemli bir şey öğrettin," dedi. "Orman bağlantıları yaban hayatını destekler. Ağaçlarımızı korumalı ve onları birbirine yakın tutmalıyız." Oğlanın içi ısındı. Küçük eylemlerin bile orman ve canlıları için büyük bir fark yaratabileceğini biliyordu.

Köylüler yollar boyunca daha çok ağaç dikmeye karar verdi, fındık fareleri için gerçek güvenli koridorlar oluşturdular. Oğlan yardım etti, kırmızı çizmeleri çamurlu, yağmurluğu sıçramıştı. Büyükannesi yanında çalıştı, sepeti fidanlarla doluydu. "Küçük dostlarımız için yeşil bir yol yapıyoruz," dedi. Oğlan aralıklı dişlerini göstererek sırıttı.

Yeni ağa lar b y d k e fındık fareleri daha cesur oldu. Dallardan dala atlarken g r l yorlardı, altın kahverengi t yleri g ne  ı ı ında parlıyordu. O lan onları en sevdi i yerden izledi, defteri a ıktı. K   k yaratıkları  izdi, kuyrukları dallara dolanıyordu. Orman kocaman, dost a bir yuva gibi hissettiriyordu.

Oğlanın maketi köy salonunda durdu, bağlantıların yaban hayatına nasıl yardım ettiğinin bir hatırlatıcısıydı. İnsanlar onu görmeye ve öğrenmeye geldi. Oğlan soran herkese fikirlerini anlattı. "Fındık farelerinin güvenle yolculuk etmek için ağaçlara ihtiyacı var," dedi. "Biz de ormanları birbirine bağlı tutarak yardım edebiliriz." Büyükannesi gülümsedi, gümüş topuzu sallandı.

Güneşli bir öğleden sonra oğlan büyük bir meşe ağacının altında oturdu. Küçük bir fındık faresi aşağı koştu ve yanına oturdu, patilerinde minik bir fındık vardı. Oğlan izlerken mutlulukla kemirdi. "Artık arkadaşız," diye fısıldadı oğlan. Fındık faresi bıyıklarını titretti, sanki anlamış gibiydi. Orman huzurlu ve güvenliydi.

Oğlanın büyükannesi yanına oturmaya geldi, örgü sepeti boştu ama kalbi doluydu. "Bir fark yarattın," dedi. "Fındık fareleri mutlu, orman da daha dostça bir yer." Oğlan küçük dostuna, sonra ağaçları birbirine bağlayan yeşil yollara baktı. İyilik ve işbirliğiyle her şeyin mümkün olduğunu biliyordu. Ve orman gerçekten yuva gibi hissettiriyordu.